

Folketingets Europaudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 7327

Doknr.
163381

Dato
14-11-2019

Folketingets Europaudvalg har d. 17. oktober 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 4 (KOM (2008) 0426) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Morten Messerschmidt (O).

Spørgsmål nr. 4:

Ministeren bedes redegøre for regeringens holdning til, at direktivforslagets artikel 8, stk. 1 indebærer omvendt bevisbyrde, hvorved det er den indklagede, der skal bevise, at forbuddet mod forskelsbehandling ikke er blevet overtrådt.

Svar:

Jeg kan oplyse, at den foreslåede bevisbyrde i direktivforslaget følger den normale praksis for direktiver, der er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 19 (tidligere EF-traktatens artikel 13). Baggrunden herfor er, at det i retssager om forskelsbehandling ofte er meget vanskeligt for sagsøger at løfte bevisbyrden, og at det ofte er sagsøgte der er i besiddelse af eventuelle beviser.

Princippet om omvendt bevisbyrde i forbindelse med forskelsbehandling på grundlag af køn er allerede fastlagt i Rådets direktiv 97/80/EF

Princippet er i dansk ret lovfæstet i bl.a. lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap og i ligebehandlingsloven. Derudover indeholder f.eks. det nye whistleblowerdirektiv ligeledes regler om omvendt bevisbyrde. Det bemærkes endvidere, at reglen om omvendt bevisbyrde ikke foreslås at finde anvendelse i straffesager.

Som anført i min samtidige besvarelse af spørgsmål 5, er regeringens generelle holdning til direktivforslaget, at der skal opnås klarhed over direktivforslagets juridiske og økonomiske implikationer. Regeringen kan ikke støtte direktivforslaget i den fremsatte form.

Med venlig hilsen
Astrid Krag